

MÁRIA KOHUTIÁROVÁ

Kuchynská teológia

Ako byť s Bohom pri hrnci,
práčke aj za volantom

BENEMEDIA

Mária Kohutiarová

KUCHYNSKÁ TEOLÓGIA

Ako byť s Bohom pri hrnci, práčke aj za volantom

Kuchynská teológia

Ako byť s Bohom pri hrnci, práčke aj za volantom

Mária Kohutiarová

© BeneMedia

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Autor © Mgr. Mária Kohutiarová

Obálka a ilustrácia © Mgr. art. Juraj Martiška

Jazyková korektúra © PhDr. Alžbeta Mráková

Grafická úprava a sadzba © BcA. Milan Pleva

Tlač: Alfa print, s. r. o.

Prvé vydanie (2018)

176 strán

ISBN 978-80-99907-01-1

Mária Kohutiarová

Kuchynská teológia

Ako byť s Bohom pri hrnci,
práčke aj za volantom

BeneMedia

2018

Obsah

01 / Plánovanie	9
02 / Hlad	13
03 / Blato.....	17
04 / Ručná brzda.....	21
05 / Mlčanie	25
06 / Veľa, veľa	29
07 / Túžba po dokonalosti.....	33
08 / Nespárované ponožky.....	37
09 / Z výšky.....	41
10 / Vylomený zub	45
11 / Načasovanie	49
12 / Schody.....	53
13 / Veľké pranie	57
14 / Visím na	61
15 / Šupka z mandarínky.....	65
16 / Pokora	69
17 / Dve kvapky.....	73
18 / Obliečky	75
19 / Von a dnu	77
20 / Mojich päťdesiat odtieňov sivej	81
21 / Nočník.....	85

22 / Žehlička	89
23 / Non serviam	93
24 / Arieline vlasy	97
25 / Kým mi to nedáš.....	101
26 / Kráľovstvo za metlu.....	103
27 / Sťahovanie	107
28 / Škrt	111
29 / Na drobné	115
30 / Nedočkavosť	117
31 / Láska má mať kolesá.....	121
32 / Vo vetre	125
33 / Starý hrniec	129
34 / Kôrka chleba	133
35 / Sukňa	137
36 / Volavky v decembri.....	141
37 / Ruža vo vlasoch.....	145
38 / Čokoláda	149
39 / Oči.....	153
40 / Parkovisko	157
41 / 5 minút.....	161
42 / Džem.....	165
43 / Stratená.....	169
44 / Korenie	173

Boh a hora neumytého riadu?

Pamätám si na tú chvíľu dodnes. Šli sme na prijímacie skúšky na diaľkové štúdium teológie, kľče v bruchu od strachu, či vieme všetko. Kamarátka, celkom zničená učením, zahundrala, načo nám tá teológia ako babám vôbec bude. A náš pán dekan od volantu vtipne poznamenal: „Nie je nič lepšie, ako vďaka štúdiu teologických vied s posvätnou úctou pristupovať k matérii v hrncoch a v plienkach! To je svätosť!“ Vtedy sa nám to zdalo nemiestne. Ale dnes sa jemu aj Bohu ako žena, manželka, mama, dcéra a kamarátka ospravedlňujem. Mal pravdu. Ono to síce tak vyzerá, že popri rotovaní okolo rodiny a detí, plus povinnosti v zamestnaní, nie je reálna šanca – napriek snom a predsavzatiam o tichej, sústredenej, nerušenej (!) modlitbe – mať čas na Boha. Omyl! Boh je neuveriteľne blízko. Skúste čítať. Dá sa poznávať, hovorí k nám a dotýka sa mňa aj teba v celkom obyčajných situáciách a veciach. Ja ho takto zažívam každý deň a všade.

Mária Kohutiarová

01

Plánovanie

Každú nedeľu ma čaká to isté: vytiahnuť diár a znovu prezrieť všetky termíny na ďalší týždeň, prepísať ich do obrovskej plachty na chladničku. Záznamy sú raz hustejšie, raz redšie. Milujem tie prázdne – aj keď tých je primálo. Nedá sa to inak, pri počte členov našej domácnosti sa záznamy kombinujú, preskakujú, škrtajú a presúvajú.

Kolónka za kolónkou, presne nalinkované pravítkom a neúprosným časom, možnosťami, povinnosťami aj financiami.

Pondelok: Kontrola na chirurgii.

Utorok: Logopédia - jeden kus.

Streda: Logopédia - druhý kus.

Štvrtok, piatok, sobota, nedeľa. Zápis mňa ako mamy, natlačené záznamy našich dospelujúcich detí.

„Ty si si nevšimla, že nebudem doma? Som celý víkend preč! Napísala som!“

Niekedy mám pocit, že čím viac sa snažím každý týždeň upratať kalendár najbližších dní, mať ho pevnejšie v rukách, tým skôr sa - zákonom schválnosti? - všetko zosype.

Staviam vežu svojich plánov, kocku po kocke, ako najlepšie viem. Prečo sa zrazu nájde kocka nakrivo, prečo stačí vytiahnuť len niektorú zospodu či drcnúť?

Hnačka.

Zmena môjho školského rozvrhu: „Nezabudni na poradu.“

„Ty si ma objednala na ten deň? Mám cviká, nemôžem.“

Mešká vlak.

Pokazí sa auto.

Alebo sa pokazím ja. Nevládzem. Duch je ochotný, ale telo...

Kalendár ma škrtí, prestávam vladať dýchať, byť slobodná a vnímať, ako Boh riadi môj život. Lebo vlastne si ho držím pevne v rukách ja. Čo mu vôbec dovolím, aby pre mňa robil? Len aby bol?

Je šialenstvo pustiť to, všetci sú naučení ako musia dni plynúť, spoliehajú sa na mňa a na moje kolónky. Až do detailov.

„Akým vlakom pôjdeš? Máš miestenku? O ktorej máš príchod?“

Nechcem byť škrtená. Túžim zažiť nežnú, prezieravú starostlivosť môjho Otca, ktorý šatí poľné ľalie, kým ja sa zatiaľ správam ako neskutočne podozrievavé dieťa. „Hej, môžeš byť dobrý, Pane, ale ja sa radšej poistím! Keď bude treba, dobre?“

Dost!

Trhám všetko presné plánovanie a učím sa vkladať obrovskú investíciu do rúk môjho Otca. Platím neskutočnou cenou, rozum sa vo mne trasie a vyslovuje posledné vyhrážky, upozornenia či katastrofické scenáre: „Ak...“ Nevadí. Aj tak dôverujem. Táto mena je to najvyššie, čo môžem ako homo sapiens dať. Vedieť, túžiť po dobre, po pokojnom čase, po systéme – a vzdať sa napriek tomu Plánovačovi, ktorý už od večnosti vedel aj to, koľko mihalníc budem mať na pravom oku a kedy zažijem posledný pôrod.

Odovzdať sa.

„Máš lístok? Ako pôjdeš?“

„Neviem. Je to v rukách môjho Manažéra. Však všetky chodia, lístky predávajú.“

Zvykla som si na prekvapené pohľady, ťukanie po čele. Hej, nerozumná. To je to najkrajšie adjektívum. Nevadí, nevadí! Ak som platila ťažkým kurzom absolútnej dôvery, toto ma nemôže položiť.

Deň vopred mi volá priateľka. „Zabezpečila som ti luxusný odvoz, aby si sa netrmácala šesť hodín k nám. Autom, veľmi dobrá spoločnosť, čakaj na stanici. Ešte telefónne číslo.“

Neurobila som preto nič. Nestresovala sa, nezariaďovala, nekalkulovala s najhorším variantom.

Iba som sa spoľahla, že On vie.

Keď sa veziem ešte aj späť ako kráľovná zo Sáby, nemôžem viac ako užasnutým mlčaním kričať chvály Manažérovi môjho času.

02

Hlad

Sedela som v kruhu ľudí a počúvala. Nemohla som nič vytknúť tomu, čo a ako hovoria. Boli slušní, inteligentní, rozhladení, skúsení, úspešní a zdravo sebavedomí. Debata bola príjemná a bez urážania alebo posmechu.

„Áno, v Japonsku robia takýto čaj... má silu koňa...“

„A ako to prežívajú moslimovia, keď majú pôst počas ramadánu?“

„Tento druh prírodnej kozmetiky je veľmi jemný, treba to vyskúšať.“

„Bol som tam a títo ľudia sú úplne iní.“

Ešte vtíp zo zážitku, smiech.

Všetci sa skvele bavia. Slovo za slovom, k tomu pohár vína. Sobotný večer je ako stvorený na takéto posedenie, nie?

Ako veľmi som sa tešila na tento čas! Budem hovoriť s ľuďmi, ktorí sú zrelí a samostatní. Vychutnám si to. Túžila som dostať do seba slová, ktoré ma naplnia a dajú mojim dňom inšpiráciu, silu, náplň.

Nemôžem však už vydržať, nemôžem tu ostať. Ticho vstávam a odchádzam od stola, ktovie, či si uprostred debaty vôbec všimli, že tam nie som. Som rozladená, nepokojná, mrzutá z toho, že som tu nedostala nič na hlad kdesi vo mne, v mojom vnútri. Moja duša bola aj po polhodine prázdna, zúfalo opustená, uzímená a skrehnutá. Ani jedno slovo ju nedokázalo zasýtiť a zaplniť v nej diery, rozďavenú ako zobáčik vyliahnutého vtáčaťa. Ani jedno slovo nebolo ako veľká porcia výdatnej večere pre dušu, teplá, voňavá, sýta a pripravená práve pre mňa.

Jesť, jesť!

Mám v sebe neskutočný hlad a tu mi ho neutíšili. Ani jedno slovo nebolo o láske a plné lásky. Iba tej sebarepresentácie. Slušnej, ale obrátenej len k sebe.

Cítim sa slabá, hoci ma nič nebolí na tele. Akoby tá polhodinka strašne zábavných a poučných rečí vysala zo mňa aj ten zvyšok stravy, čo držal moje ja nažive.

Potrebujem dostať slovo, ktoré zasýti túžbu po skutočnej pravde, láske, dobre, kráse. Slovo, ktoré je plné, šťavnaté, husté a výživné. Slovo, ktoré mi pomôže rásť. Potrebujem, aby mi z toho slova rástli krídla, aby som vládala lietať.

Vchádzam do izby a cítim, ako mi duša hynie, träsie sa, celá slabá. Dolu pri vínku som nedostala nič, čím by vo mne vzkypel život.

Zmáha ma to.

V tom okamihu si uvedomím, že potrebujem byť živá skutočným Slovom. Už rozumiem, prečo vždy odchádzam taká plná, pokojná a spokojná z lavice, keď sa ma Slovo takmer hodinu dotýka, keď sa do mňa sype v megadávkach od prvého po posledné prežehnanie a je vždy presne pripravené na stav mojej duše, na jej potreby.

Už viem, prečo ma stále láka otvoriť jeho slovo keďkoľvek: aj teraz, dychtivo, v ohrození životaschopnosti duše, siaham po jedinom zdroji, ktorý mám. Klikám v mobile na breviár.

„Milujem Pána, lebo vypočul môj prosebný hlas...“
Ešte len prvé riadky a vyhladnutá duša stíchnie.

Koľko pokoja!

Vnútro vo mne sa prestalo plašiť, znovu slovo za slovom padá do mňa, zobáčik večne hladujúcej duše sa zatvára. Zrazu sa vládzem dívať na všetko okolo inak, baterky na lásku sa mi zázračne dobíjajú.

Ako mám žiť bez tvojho slova?

Nejde to, nejde!

Nenechaj ma bez tejto stravy, prosím!

03

Blato

Je všade. Nemilosrdne sa pchá dovnútra, do tepla nášho domova.

Teplá zima robí svoje: síce sa netreba až toľko obliekať, ale stále treba bojovať s hnedými stopami.

Pred domom. Na schodoch.

Blato je aj na vchodových dverách, keď mi chlapci chodia láro-fáro domov krížom cez záhradu a cez všetko, čo má iný povrch ako asfalt či betón.

Flaky na dlážke v predsieni vymývam sústavne, už ani mop neodkladám.

Každé ráno nájdem blatovým dekorom orámované umývadlo, keď vidím, ako si chlapci náhlivo umývajú špliechajúcim spôsobom topánky, aby mama bola spokojná. Frflú. Vôbec netušia, kde sa všetko to

blato vzalo, ani prečo majú špinavé gate a topánky ako farmár.

Trčí z poličky na topánky, z topánok, mám pocit, že mi vlezie všade.

Zápasím s ním.

Rovnako ako zápasím s tým, čo mi špiní srdce.

Niekedy ani neviem, kedy a ako sa do mňa nanosí.

Nerobila som nič výnimočné.

Žila, rozprávala, chodila, robila.

A predsa som zamazaná, bytostne to cítim.

Ranná nervozita. Hej, ja si ju viem ospravedlniť pred sebou, ale výsledkom je... blato na mne a na mojich drahých.

Neochota podať šálku: „Vstaň a vezmi si!“

Napomínanie najmenšieho, ktorý má ešte stále detskú vrtuľu v zadku. Prvé, druhé, tretie... ešte pokojne. Ale to ďalšie, to už by som v opačnom garde nechcela počuť. Primálo trpezlivej lásky, príliš veľa blata.

A ešte. Deň je taký dlhý.

Nezdvihnem manželovi, lebo triedenie bielizne pred praním sa mi zdá dôležitejšie ako on. Až potom mi dopne, že som postavila veci pred vzťah. Blato.

Príde syn zo školy a ja mu namiesto privítania špríh-
nem medzi oči, v akom stave ostala ráno jeho izba.
Brloh!... Blato.

Dozviem sa správu o niekom, na kom mi záleží.
Boleť ma úplne ochromí, no zároveň s ňou vstúpi
aj zlosť. Ako to môže? Čo mu načisto hrabe?... Blato.

A koľkokrát ešte? Ofírkaná. Špinavá z vlastnej ne-
schopnosti milovať.

Hej, vidím to. Nechcem a fakt neviem, ako sa mi
darí nechodiť po pevnom chodníku lásky, ale brat
veci, slová a situácie nekontrolovane krížom cez di-
voké pole tej vraj slobody a spontánnosti bez hraníc
a bez rešpektu.

Blato, blato, blato.

Večer som úplne zmorená. Nie telom, dušou. Ťar-
cha zoschnutého blata ma zvierá, škrtí a nedovoľuje
dýchať s Bohom v jednom rytme. A hoci sa pokúšam
dostať z jeho tlaku, zvládam len namrviť blato a vy-
robiť praskliny; vyzerám ešte horšie.

Umyť sa! Túžba, ktorú v sebe nosím s pokračujúcou
hodinou dňa stále silnejšie. Kde je voda, kde je niekto,
kto mi pomôže očistiť sa?